

Toplantı : 9

CUMHURİYET SENATOSU S. Sayısı : 1408

6802 sayılı Gider Vergileri Kanununa ek Kanunun Millet Meclisince kabul olunan metni ve Cumhuriyet Senatosu Malî ve İktisadi İşler, Bayındırlık, Ulaştırma ve İmar ve İskân, Dışişleri, Turizm ve Tanıtma ve Bütçe ve Plân komisyonlarından 3 er üye alınmak suretiyle kurulan Geçici Komisyon raporu (Millet Meclisi 1/202; Cumhuriyet Senatosu 1/1081)

(Not : Millet Meclisi S. Sayısı : 16 ya 1 nci ek)

*Millet Meclisi
Genel Sekreterliği
Kanunlar Müdürlüğü
Sayı : 805*

15 . 4 . 1970

CUMHURİYET SENATOSU BAŞKANLIĞINA

Millet Meclisinin 13 . 4 . 1970 tarihli 68 nci Birleşiminde öncelik ve ivedilikle görüşülerek açık oy ile kabul edilen, 6802 sayılı Gider vergileri Kanununa ek kanun tasarısı, dosyası ile birlikte sunulmuştur.

Saygılarımla.

Ferruh Bozbeğli
Millet Meclisi Başkanı

Not : Bu tasarı 13 . 2 . 1970 tarihinde Başkanlıkça İlk Komisyona havale edilmiş ve Genel Kurulun 10, 13 . 4 . 1970 tarihli 67 ve 68 nci birleşimlerinde öncelik ve ivedilikle görüşülerek kabul edilmiştir. (Millet Meclisi S. Sayısı : 16 ya 1 nci ek)

Geçici Komisyon raporu

*Cumhuriyet Senatosu
Geçici Komisyonu
Esas No. : 1/1081
Karar No. : 2*

4 . 5 . 1970

Yüksek Başkanlığa

Anayasanın 93 ncü maddesi gereğince bir daha görüşülmek üzere Cumhurbaşkanlığınca Türkiye Büyük Millet Meclisine geri gönderilmekle, Millet Meclisinin 13 . 4 . 1970 tarihli 68 nci Birleşiminde öncelik ve ivedilikle görüşülerek açık oy ile kabul edilen, 6802 sayılı Gider vergileri Kanununa ek Kanun, Komisyonumuzun 4 Mayıs 1970 tarihli Birleşiminde, ilgili Hükümet temsilcileri de hazır buldukları halde tetkik ve müzakere olundu.

I - Gider vergilerinin kapsamına giren mal ve hizmetlerin vergi nispet ve hadlerini bir misline kadar artırmaya ve artırılan bu nispet ve hadleri kanuni seviyelerine indirmeye ve

bu nispet ve hadler arasında gerekli değişiklikleri yapmaya Bakanlar Kurulunun yetkili kılınmasını öngören 1215 sayılı Kanunun Anayasanın 93 ncu maddesi gereğince Türkiye Büyük Millet Meclisinde bir daha görüşülmesi hususunda Sayın Cumhurbaşkanının gösterdikleri gerekçeler Komisyonumuzca incelenmiş, ve bunların esas itibarıyla :

1. 1215 sayılı Kanunun Anayasanın 61 nci maddesine uygun olmadığı,

2. 1215 sayılı Kanunun ekonomik, sosyal ve teknik mahzurlar doğuracağı, anasabepleri üzerinde toplandığı anlaşılmıştır.

Komisyonumuzun bu hususlar hakkındaki görüşleri aşağıda sırasıyla arz edilmiştir.

1. Anayasanın 61 nci maddesinin ikinci fıkrası «vergi, resim ve harclar ve benzeri malî yükümler ancak kanunla konulur» hükmünü ihtiva etmekle, malî mükellefiyetlerin sadece kanunla ihdas edilebileceğini öngörmüş bulunmaktadır. Vergi mükellefiyetleri ise, verginin mevzuunun, matrahının, yükümlüsünün, vergileme sınırlarının yani oranının, tarh, tahakkuk ve tahsil usullerinin, muafiyet ve istisnaların, müeyyide ve zamanaşımının belirtilmesi ile taayyün eder. Bunun dışındaki işlemler, tamamen idari düzenlemelerdir.

Nitekim, bu esası dikkate alan Anayasa Mahkemesi; 10 . 12 . 1962 gün, Esas No. 1962/198, Karar No. 1962/111; 29 . 3 . 1966 gün, Esas No. 1965/45, Karar No. 1966/16; 3 . 7 . 1969 gün, Esas No. 1969/23, Karar No. 1969/41 sayılı kararlarında Anayasanın 61 nci maddesi hükmüne değinerek, «Anayasa koyucunun; her çeşit malî yükümlerin kanunla konulmasını emrederken, keyfi ve takdiri uygulamaları önliyecek ilkelerin kanunda yer almasını kasdettiği şüphesizdir. Kanun koyucunun sadece konusunu belli ederek bir vergi veya resim alınmasına izin vermesi, bunun kanunla konulmuş sayılması için yeterli değildir. Malî yükümlerin, yükümlüleri, matrah ve oranları, tarh ve tahakkuku, tahsil usulleri, müeyyideleri, zamanaşımı gibi çeşitli yönleri vardır. Bunlar, kişilerin sosyal ve iktisadi durumlarını ve hattâ temel haklarını etkileyecek uygulamalara yol açabilirler. Bu bakımdan kanunla düzenlenmeleri zorunludur. Nitekim, tarh, tahakkuk ve tahsil usulleri ile müeyyideler ve zamanaşımı, genel ve müşterek hükümler halinde kanunla düzenlenmişlerdir. Öteki yönler, yani yükümlü, matrah ve oran yönleri, her malî yükümlünün özelliğine göre değişik olduğundan, bu düzenleme her birisi için kanunla ayrı ayrı yapılmalı ve hiç olmazsa anaçizgileri, başka bir deyimle çerçeveleri belirtilmeli ve bâzılarının mülteklerine göre matrah ve oranı, bu mümkün olmazsa yükümlerin adaletli ölçülere dayandırılan en yüksek sınırları belli edilmelidir... Olaya gelinee, 5237 sayılı Kanunun 21 nci maddesinin 4 ncü fıkrasının iptali istenen hükmün de, malî yükümlünün konusu ve yükümlüleri gösterilmiş, fakat matrahı, oranı veya en çok miktarı gösterilmemiş, ilân resminin belediye meclislerince düzenlenecek tarifeye göre alınacağı açıklanması ile yetinilmiştir.» demekte ve bu mütalâa ve görüş, konu ile ilgili bütün kararlarında devamlı ve istikrarlı bir içtihat halini almış bulunmaktadır.

Ayrıca, Anayasa Mahkemesininin 10 . 12 . 1962 gün ve Esas No. 1962/198, Karar No. 1962/111 sayılı kararında, «zamanın gereklerine göre sık sık değişik tedbirler alınmasına veya alınan tedbirlerin kaldırılmasına ve yerine göre tekrar konmasına lüzum görülen hallerde yasama organının yapısı bakımından ağır işlemesi ve günlük olayları izliyerek zamanında tedbirler almasının güçlüğü karşısında, kanun koyucunun esaslı hükümleri tesbit ettikten sonra ihtisas ve idare tekniğine taallük eden hususların düzenlenmesi için Hükümete yetki vermesi, yasama yetkisini kullanmaktan başka bir şey değildir. Şu hale göre, bu durumu, yasama yetkisini yürütme organına bıraktığı anlamına almak doğru olmaz.» denilmektedir.

1215 sayılı Kanunda malî mükellefiyetle ilgili konu, matrah, yükümlü, tarh, tahakkuk ve tahsil esasları, müeyyide, zamanaşımı, vergi oranı, muafiyet ve istisna hadleri gibi aslı unsurların tesbiti için Hükümete yetki veren her hangi bir hüküm mevcut bulunmamaktadır. Kanunda sadece alt (kanuni hadler) ve üst (kanuni hadlerin bir misline kadar) sınırları belirtilmiş olan vergi oranları arasında değişiklik yapmak yetkisi Bakanlar Kuruluna verilmiştir. Bu yetkinin ise, yasama hakkının devri anlamında olmadığı yukarıda sözü edilen Anayasa Mahkemesi kararlarında sarahaten ifade edilmektedir.

Bu mütalâaların ışığı altında durumu tekrar teemmül eden Komisyonumuzca, 1215 sayılı Kanunla Hükümete verilen yetkinin, âzami sınırları kanunda belli olan vergi nisbet ve hadlerinin, daha düşük oran ve hadlerde tatbikine imkân veren bir hüküm mahiyetinde olduğu kanaati ile, kanunun, Anayasa Mahkemesinin müstakar içtihatlarına aykırı olmıyan bir vergi kanunu niteliğinde bulunduğu sonucuna varılmıştır.

2. Komisyonumuzun, 1215 sayılı Kanunun tatbikatı ile, sosyal adalet ve eşitlik prensiplerine uygunluğu hususlarına ilişkin görüşleri de aşağıda arz edilmiştir.

a) Âdil bir gelir dağılımına ulaşmanın çeşitli yollarından beri de, vergi vasıtasıyla gelir dağılımının düzenlenmesidir. Bilindiği üzere, hür ekonomik rejimlerde gelirin dağılımı büyük denge-sizlikler gösterdiğinden, bu mahzurun giderilmesi için devletin gelir dağılımına müdahalesi zaruri görülmektedir. Bunun en etkili aracı ise vergidir. Demokratik rejimlerde gelirler vergilenmeden önce bu adaletsiz dağılıma uygun karakterde bir fonksiyon ortaya koymakta, vergilemeden sonra ise bu adaletsizlik büyük ölçüde giderilmekte ve dengeye yakın bir fonksiyona ulaşılmaktadır.

Vergi yolu ile gelir dağılımının düzenlenmesi ikili safhada cereyan etmektedir. Bu safhalar, bugünkü modern vergiciliğin dayandığı iki temel bazla ilgilidir. Birincisi gelirin doğuşu ve elde edilmesi, ikincisi ise harcandır. Gelirin dağılımındaki adaletsizlik, birinci safhada gelir üzerinden alınan Vasıtasız Vergilerle kısmen giderilmekte, ikinci safhada ise harcamalar üzerinden alınan Vasıtalı Vergilerle tamamlanmaktadır. Böylece, büyük gelirlerden yüksek nisbetli Vasıtasız Vergiler, büyük harcamalardan da yüksek nisbetli harcama vergileri alınmaktadır.

6802 sayılı Gider Vergileri Kanununda ve buna ekli tablolarda, genellikle küçük gelir sınıflarına hitabeden zaruri ihtiyaç maddeleri yer almamaktadır. Kaldı ki, bu tablolarda gösterilen maddelerden büyük gelir sınıflarına hitabedenlerin seçilmesi ve yüksek nisbetlerde vergilenmesi suretiyle ayırma nazariyesinin büyük bir etkililikle uygulanmasını gerçekleştirecek özelliklerin sağlanması mümkündür ve 1215 sayılı Kanun da, esasen bu maksatla isdar edilmiştir.

Bu itibarla, sosyal adalet ilkelerine aykırı bir tatbikatı değil, tatbikatta mevcut aykırılıkları gidermeye yönelik bir uygulamayı öngören kanun, Komisyonumuzca, sosyal devlet anlayışına uygun bir espriye sahip nitelikte görülmüştür.

b) Konu plân hedeflerinin gerçekleşmesi ve iktisadi gelişme açısından ele alınca, kanunun bu yönden büyük önem taşıdığı görülür. İktisadi gelişme ve büyümenin temel gereklerinden birisi, ekonomide kullanılmaya elverişli fonların, sermaye hasılâ katsayısı yeterli, teknolojik gelişmeye elverişli, rantabl ve prodüktif yatırımlara yönelmesi, sektörler arasında fon ihtiyaçlarına ve önceliklerine göre dengeli bir şekilde dağılması, enfastrüktür ortamın, teşebbüslerin gelişme hızını artıracak, istihsal önceliklerinin seçimine imkân verecek koşullara varmasına yardımcı olacak şekilde kullanılmasıdır. 1215 sayılı Kanundan iktisadi kalkınma yönünden beklenen faydalar, özellikle bu noktalar üzerinde toplanmaktadır.

I - Dengeli bir iktisadi kalkınma her şeyden önce arz ve talep dengesinin sağlanması şartına bağlı bulunmaktadır. Geçmiş yıllardaki uygulamada görülmüştür ki, plânda çeşitli istihsal sektörleri için öngörülen gelişme hızı, bir süre sonra bâzı sektörlerdeki talebin tazyiki altında diğer sektörler zararına aşırı bir artış kaydetmiş, bir sektörde plân hedeflerinin ötesine geçilirken, diğer birinde hedeflerin gerisinde kalmıştır. Arz ve talebin düzenlenmesinde, para politikası, kredi politikası, ücret politikası gibi birçok ekonomik düzenleme araçlarının kullanılması yanında, bütçe politikası ve vergi politikası gibi malî politika araçlarının da büyük etkililik ve yararlılıkları bulunmaktadır. Vasıtasız Vergilerin dahi talep üzerinde 1 dolaylı da olsa - belli ölçüde etki yaptıkları bilinmektedir. Ancak, talebi doğrudan doğruya ve sebep ve netice ilgisi net olarak görülebilir ve hesaplanabilir ölçüde etkiliyen en önemli araç, Vasıtalı Vergiler politikasıdır.

Bu sebeple, bâzı istihsal sektörlerinin ürünlerine karşı mevcut talep hacminin kontrol altına alınmasında bu vasıtanın kullanılmasına başvurulmak zarureti mevcuttur. Böylece, belli bir sek-

tördeki talebin kontrol altına alınması, ekonomide mevcut fon akımını etkileyecek ve neticede bu fonların plân hedeflerine uygun olarak dağılımını sağlamış olacaktır.

Bilindiği üzere, ekonomide kullanılmaya elverişli fonların munhasıran sermaye hâsıla oranı tatminkâr olan sahalara kayması ekonomik büyüme için yeterli sayılmamaktadır. Fonların spekülâtif hedeflere kayması, zirai ve sınai istihsal sektörleri yerine riski az, geliri yüksek hizmet sektörlerine yönelmesi, millî gelirden, görünüşte bir artış sağlanabilecektir; fakat temelde, sağlam ve istikrarlı bir ekonomik bünyeye ulaşılmasını engellemiş olacaktır. Bu sebeple, mevcut fonların dağılımında, ya belli sektörlerdeki talep hacmi üzerinde yukarıda belirtildiği anlamda bir tedbir alınacak, veya fon akımları bizzat Devletin doğrudan doğruya müdahaleleri ile düzenlenecektir.

İstihsal ünitelerinin gelişmesinde enfastrüktür ortamının önemi bilinmektedir. Talep hacminin yüksek olduğu sektörlerden vergi yolu ile kamu maliyesine aktarılacak fonların bu ortamın gelişmesinde kullanılması suretiyle fon akımının belli bir ölçüde düzenlenmesi 1215 sayılı Kanununun sağlanacağı diğer bir ekonomik düzenleme unsuru olacaktır. Böylece, vergileme yolu ile, gerek arz ve talep, gerekse fon akımlarının düzenlenmesi imkân dâhiline girecek ve konjonktür politikası bu yoldan da tâyin ve tanzim edilebilecektir.

Yukarıda arz edilen hususlar açısından 6802 sayılı Gider Vergileri Kanununun bugünkü durumu mütalâa edildiğinde, mevcut hükümlerin bu anlamda bir ekonomik düzenleme sağlamaktan uzak bulunduğu görülmektedir. Bu itibarla, 1215 sayılı Kanunla, 6802 sayılı Kanununun sahibolması gereken zaruri bir özellik tamamlanmış bulunmaktadır.

c) 1215 sayılı Kanunla getirilen sistemin, verginin aleniyeti ilkesine uygunluğu yönünden yapılan tetkiki neticesinde, Komisyonumuzca, bu prensibin ihlâl edilmeyeceği sonucuna varılmıştır. Filhakika, verginin aleniyetinden maksat, yükümlülerin, belli bir zaman devresinde, belirli bir mevzuata göre taşıyacakları sorumluluğun hudut ve şümülünü bilmeleridir. Böylece, yükümlü değişik zaman ve şartlar altında aynı vergi mevzuu için ayrı ayrı nisbetlerde vergiye tabi olmaktan kurtulmaktadır. Bu anlamda vergi nisbetinin kanunla tâyin ve ilân edilmesi ile, alt ve üst hudutları, kanunda belirtilmiş olan hadler içinde vergi nisbetinin kararname ile tesbit ve ilân edilmesi arasında aleniyet bakımından her hangi bir fark bulunmamaktadır.

Ancak, nihai vergi nisbetlerinin kanunla tâyini halinde, yasama organında devam eden müzakereler sırasında, spekülâtörlerin ellerinde mevcut malları tutmaları ve piyasada suni bir darlığa sebebolarak talebin tazyiki karşısında ya bunları aşırı fiyatlarla satmaları, veya vergi nisbet ve hadleri yükseltildikten sonra beyan dışı bırakarak vergi farkını kendi varlıklarına aktarmaları, piyasada teşevvüslere yol açmakta ve bu durum ekonomiye olumsuz etkiler yapmaktadır. 1215 sayılı Kanunla getirilen sistem, bu mahzuru giderici bir nitelik taşımaktadır.

Bu mahzur bütün Batılı ülkelerde müşahade edilmiş ve OECD sekreteryasınca, bütçe politikası ve ekonomik denge hakkında hazırlanan raporda; «Bâzi ülkelerde, bütçeye vergileme konusunda tadilât ithalinin, tadilâtın açıklandığı an ve yürürlüğe konması sırasında geçen süreden dolayı meseleler tevlihdettiği; böylece mükelleflerin, açıklanan tedbirlerin etkilerine karşı hazırlıklı olabildikleri; bu engel, genel olarak alınan tedbirlerden beklenen yararlılıklara sekte vurduğu» ifade edildikten sonra, bizim de dâhil olduğumuz OECD üyesi ülkeler için yapılan tavsiyelerden birinde, «Belçika, İtalya ve İngiltere'de, kısıtlı bir ölçüde Fransa'da, Hükümet, Parlâmentonun ön muvafakatini almaksızın mali yılın her ânında kararname ile vergi hadlerini, bâzı hallerde sosyal güvenlik aidatları dâhil tadil etmeye imkân veren geniş yetkilere sahiptir. Diğer ülkelerin bu örneklerden ilham almalarında fayda vardır.» denilmektedir.

1215 sayılı Kanununun Hükümete bu anlamda mutlak bir yetki dahi vermediği dikkate alındığında, aleniyet ilkesinin ihlâl edilmeyeceği sonucuna varmak mümkün olmaktadır.

II - Yukarıda arz edilen gerekçeler muvacehesinde; Sayın Cumhurbaşkanının Anayasanın 93 nci maddesi gereğince bir daha görüşülmek üzere geri gönderdiği 1215 sayılı Kanununun benimsenmesi Komisyonumuzca uygun mütalâa edilmiş; Millet Meclisi tarafından, kanun metninin 1 nci maddesinde, sonradan 6802 sayılı Kanunun mevzuuna girecek madde ve hizmetlerin de 1215

sayılı Kanun hükümlerine tabi olacağı hususunu açıklığa kavuşturmak üzere; ve kanun metninin, stok beyanını düzenliyen 2 nci maddesinde, ellerinde cüzi miktarda vergiye tabi mal bulunduran perakende ticaret erbabının, belli şartlarda stok beyanına tabi olmamasını sağlamak maksadıyla yapılan değişiklikler Komisyonumuzca da uygun görüldüğünden, Millet Meclisi metninin 1 nci, 2 nci, 3 ncu ve 4 ncu maddeleri aynen kabul edilmiştir.

III - Kanunun Genel Kurulda öncelikle görüşülmesi hususunda istemde bulunulması kararlaştırılmıştır.

Genel Kurulun tasviplerine arz edilmek üzere Yüksek Başkanlığa saygı ile sunulur.

Başkan Ankara Y. Köker	Sözcü Gaziantep İ. T. Kutlar	Kâtip Adana Muhalifim Muhalefet şerhim ektidir. M. Y. Mete	Manisa O. Karaosmanoğlu
Konya M. Varışlı	Kırklareli A. Alkan	Afyon K. K. Karaağaçlıoğlu	Konya F. Halıcı
Niğde H. A. Göktürk			

Muhalefet şerhi

6802 sayılı Gider Vergisi Kanuna ek kanun tasarısına muhalefet şerhidir.

1. Vatandaşın malî yükünü artıracak olan bu sistem; Hükümete kanun yapıcılığı mahiyetinde bir yetki tanmaktadır. Kanun yapmak; teşriî organın, uygulamak, icra organının yetkisindedir. Bu itibarla getirilen bu teklif Anayasaya aykırıdır.

2. Vergilerin «Çok kazananın çok, az kazananın az» alınması prensibine taraftarız. Bu teklif bu prensibe aykırıdır. Az kazananın vergisini yükseltcektir. Bu kanun daha çok az gelirlili vatandaşları etkileyecektir. Diğer ayrıntılar hakkında söz hakkım mahfuz kalmak şartıyla tümüne muhalifim

Adana Senatörü
Muslihittin Yılmaz Mete

MİLLET MECLİSİNİN KABUL ETTİĞİ
METİN

6802 sayılı Gider Vergileri Kanununa ek Kanun

Vergi nisbet ve hadlerinde yapılacak değişiklikler :

MADDE 1. — 13 Temmuz 1956 gün ve 6802 sayılı Gider Vergileri Kanunu ve bu kanunun ek ve değişiklikleri mevzuuna giren ve aynı kanuna bağlı tablolarda ve kanunun mahsus kısım ve bölümlerinde gösterilen maddeler ve hizmetlerden gerekli görülenlerin, işbu kanunun yürürlüğe girdiği tarihteki vergi nisbet ve hadleri ile bu kanunda sonradan yapılacak değişikliklerle artırılabacak, indirilecek veya vergi mevzuuna alınacak madde ve hizmetler için yenisinden ihdas edilecek vergi nispet ve hadlerini, Maliye Bakanlığının teklifi üzerine bir misline kadar artırmaya ve artırılan bu nisbet ve hadleri kanuni seviyelerine kadar indirmeye ve bu nispet ve hadler arasında gerekli değişiklikleri yapmaya Bakanlar Kurulu yetkilidir.

Stok beyanı :

MADDE 2. — Bu kanun gereğince; kararname ile vergi nisbet ve hadleri artırılmış olup da eski nisbet ve hadler üzerinden vergilendirilmiş olan maddeler, vergi yüklerinde eşitlik sağlamak maksadiyle eski ve yeni nisbet ve hadler arasındaki farklara göre vergilendirilir.

Bu maddeleri imalât veya ticaret maksadiyle ellerinde bulunduran gerçek veya tüzel kişilerle bunların bileümüle şube, acenta, bayi, komisyoncu ve sair satıcılar, vergi nisbet ve hadlerini yükselten kararnamenin yürürlük tarihindeki anadepo, depo, ticarethane, mağaza ve tanklarında veya sair yerlerde veya yolda bulunan mallarını, bunların değerlerini, miktar ve sıklıklarını, buldukları yerler itibariyle bir beyannameye kaydetmeye ve beyannameyi Maliye Bakanlığınca bu konuda yapılacak ilânı takibeden günün akşamına kadar bağlı oldukları yer vergi dairesine vermeye mecburdurlar.

Beyanname vermek mecburiyetinde olanlar, yukarıda zikrolunan kendilerine ait yerlerde mevcud olup, başkalarına satılmış fakat bedelleri henüz tahsil edilmemiş veya hibe edilmiş veya sair suretlerle mülkiyeti devredilmiş maddeleri de beyannamelerinde göstermek zorundadırlar.

GEÇİCİ KOMİSYONUN KABUL ETTİĞİ
METİN

6802 sayılı Gider Vergileri Kanununa ek Kanun

MADDE 1. — Millet Meclisi metninin 1 nci maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 2. — Millet Meclisi metninin 2 nci maddesi aynen kabul edilmiştir.

Millet Meclisinin kabul ettiği metin

Stoklar üzerinden ölçü esasına veya alış bedeline göre tarh ve tebliğ edilecek farklar ile perakendecilerin ellerinde bulunan miktarı 200 kilogram veya alış bedeli 500 lirayı geçmiyen maddelerden stok beyanına tabi tutulmıyacak olanlar bu kanun gereğince çıkarılacak karar-namelerde gösterilir.

Beyan üzerine tarh olunan farklar, tebliğ tarihini takibeden aybaşından itibaren iki ay içinde, her ay bir taksit olmak üzere iki eşit taksitte ödenir. Vâdesinde ödenmiyen farklar hakkında Âmme alacaklarının tahsil usulü hakkındaki Kanun hükümleri uygulanır.

Süresinde beyanda bulunmayanların veya noksan beyanda bulunanların beyan etmedikleri veya noksan beyan ettikleri maddeler ve değerlerine ait farklar iki kat zamlı olarak tahsil olunur.

Cezalar hariç, Vergi Usul Kanununun diğer hükümleri bu farklar hakkında da uygulanır.

MADDE 3. — Bu kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 4. — Bu kanunun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

Geçici Komisyonun kabul ettiği metin

MADDE 3. — Millet Meclisi metninin 3 ncu maddesi aynen kabul edilmiştir.

MADDE 4. — Millet Meclisi metninin 4 ncu maddesi aynen kabul edilmiştir.

